

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**Loca Infesta,|| Hoc est:|| De Infestis,|| Ob Molestantes||
Daemoniorvm Et Defvncto-||rvm Hominvm Spiritvs,
Locis,|| Liber Vnvs.||**

Thyraeus, Petrus

Coloniae Agrippinae, 1598

VD16 T 1247

Cap. LXVI. An & quomodo Oratione ad Deum facta, loca liberentur à
Dæmonum molestijs?

[urn:nbn:de:hbz:466:1-61332](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-61332)

Huic *quinta differentia proxima est*. Quidam impetratorij tantum sunt purgationis locorum; non autem per se loca purgant; alij sunt operatorij, ut ita dicam, & per se efficaces. Prioris generis Oratio est, qua à Deo & Sanctis petitur, ut vel hi à Deo obtineant, vel ille præstet libertatem. Posterioris generis sunt reliqui, qui directè ipsos aggrediuntur Spiritus. 6.

Præterea, Quidam unum tantum usum habent; alij plures. Exorcismus solum locis purgandis seruit, & Spiritibus proscribendis. cæteri præter hoc alios habent fines, quemadmodum aliàs demonstratum est. 7.

Item quosdam modorum necesse est adhiberi *ipsis locis*, quæ Spiritibus infesta sunt, si Spiritus profligari debeant; quidam aliis quibuscunq; possunt; & tamen ad proscribendos Spiritus valent. Oratio ut in infestis locis fiat, necesse non est. At si Crux aliis fiat; aliis adhibeantur Exorcismi; aliis suspendantur vel ponantur Reliquiæ & Res consecratæ, quam infestis; parum promoueris. 8.

Sic quosdam expedit *ijs ipsis temporibus* adhiberi, quando iam Spiritus molesti sunt: alij possunt adhiberi aliis. illis utilissimus est Exorcismus, in quo cum Spiritibus in certamen descenditur: Crux item præsentissimum aduersus eosdem telum: his oratio, Reliquiæ, sacræ Res. 9.

Plures inter dictos modos possunt assignari differentiæ; sed pluribus opus non est. Forsitan etiam assignatæ nimia sunt. Modos igitur singulos discutiamus & probemus. 10.

CAP. LXVI.

De Oratione, qua Demoniorum Spiritus fugantur, de quæ eius, præ reliquis bonorum operum geueribus, in hoc negotio efficacitate.

 Rationem ad Spiritus Demoniorum profligandos, & loca ab ipsorum molestia & infestatione liberanda plurimum valere, e exemplis plurimis clarum est. superius, ca. 7. nos horum duo assignauimus. Primum est presbyteri, cuius B. Augustinus meminit; qui oratione atque sacrificio Missæ domum Hesperij purgavit. Alterum Sacerdotum, qui à Moguntino Præsule, cum authoritate missi, aqua lustrali atque *comprecationibus* profligârunt pestilentem in agro Bingenfi spiritum. His addimus tertium, ex vita Beati Gregorij, cuius hortatu,

D d 2

Litanijs

Litanij, formidabile quoddam Dæmonis, quasi cornuti, Spectrū, quod certo cuidam loco ita infestum erat, vt in eo commemorari nullus posset, abactum tandem est, & expulsū. Ita in vita Gregorij refert Ioannes Diaconus libro 4. cap. 93. Addamus & quartum ex eiusdem vita, vbi (lib. 4. cap. 93.) refertur *oratione* in fugam conuersum Nequam Spiritum, qui in forma cati Religioso viro haud parum fuit molestus. Pluribus opus non est. Quotiescunq; ferè vel Cruce, vel Exorcismis Dæmones profligati sunt, suas etiā partes agit *Oratio*: qua sine nec Crux, nec Exorcismus à fidelibus adhibita videntur.

2. His alia quædam adiungimus, quæ eiusdem orationis, aduersus Dæmones vim egregiè declarant: Fortunati inquam Tudertina Ecclesiæ Episcopi; quem *oratione* Dæmones ex hominum corporibus eicere solitum lib. 1. Dialog. cap. 10. scribit B. Gregorius. & D. Bernardi; qui continua vnus noctis *oratione* Cremonæ Dæmonem profligauit, vt in eius vita habet Bernardus Bonquallensis. Et B. Hilarionis; qui in Cypro Insula, à misera Dæmonum vexatione, *oratione* ad Deum facta, ducentos propemodum, partim viros, partim mulieres, eripuit; teste B. Hieronymo in eius vita.

3. Verū nec si hæc atque his similia exempla desiderarentur, de assertione dubium animū licebit habere; propter tria, quæ Sacræ literæ insignia suppeditant argumenta. Primum petitur ex promissione orationi facta: alterum ex vi orationis, ipsiusque effectibus, quos admodum habet excellentes. tertium ex Domini fermone, qui orationem plurimū in Dæmonibus profligandis docet valere.

4. Primum tanto firmitus est, quod promissio orationi ab illis facta, qui quod promisit, & potest præstare. quia omnipotēs est: & debet præstare, quia fidelis est: & volet præstare, quia benignus est, atque misericors, ab illo, inquam, in cuius scemore scriptū, *Rex Regum, & Dominus dominantium*, Apoc. 19. *Cui data omnis potestas in celo, & in terra*; Mar. 16. *qui (q̄ ad propositum nostrum facit) habet clauem abyssi, & catenam magnam in manu sua, vt loquitur sanctissimus Ioan. & apprehendere potest Draconem, serpentem antiquum, eumq; ligare & mittere in abyssum, & claudere atque signare*, Apoc. 20.

5. Sed quæ promissio? quæ? Primum ipse docet voti compotes futuros, qui se ad Deum per *orationem* conuertunt. *Petite*, inquit, & dabitur vobis. Matth. 7. Deinde dictis suis in eadem re iuramenti contestatione fidem facit: *Amen*, inquit, *dico vobis, si quid petieritis Patrem in nomine meo, dabit vobis*. Ioannis 16. Nec hoc contentus, multis

multis rationibus ad certam nobis spem faciendam utitur. *Quis*, inquit, *ex vobis homo, quem si petierit filius suus panem, nunquid lapidem porriget ei? aut si piscem petierit, nunquid serpentem dabit ei? Si ergo vos, cum sitis mali nobis bona data dare filijs vestris, quanto magis pater vester, qui in Cælis est, dabit bona petentibus se* Luce 11.

Alterum argumentum ab *Orationibus effectibus* petitur. Tales *o-* 6.
*rati*oni tribuuntur, ut omnino ex ipsis concludi possit, *Oratione*, loca, à quacunque, quorumcunq; spirituum, infestatione purgari. Qualia enim sunt corporis languores sanare? fluxam & caducam hanc vitam prorogare? pacem & tranquillitatem conciliare? ab hostibus & inimicis liberare? victoriam impetrare? soli ubertatem, & pluuiam obtinere? Atqui hæc omnia *Oratione* perfecta sunt. *Infirmatur quis in vobis*, inquit S. Iacobus, capite 5. *inducat Presbyteros Ecclesie, & orent super eum, & oratio fidei saluabit infirmum. Et corporis sanitas.* Orauit Dominum Ezechias (Isaiæ 38.) *Obsecro*, inquit, *Domine &c.* & sequitur: *audiui Orationem tuam: ecce adijciam super dies tuos, quindecim annos.* En prorogatio vitæ. *Obsecro*, ait apostolus 1. Timoth. 2 *primum omnium orationes fieri, pro omnibus, ut quietam & tranquillam vitam habeamus.* En pax. *Audiui Orationem tuam*, loquitur Deus Ezechie (Isaiæ 38.) *& de manu Regis Assyriorum eruam te, & ciuitatem istam.* En ab hostibus libertas. *Cum Moyses leuaret manus*, dicitur Exod. 17. *vincebat Israel.* En victoria. *Multum valet oratio iusti assidua.* Elias homo erat, *similis nobis, passibilis.* & *Oratione orauit*, inquit S. Iacobus (capite 5) *ut non plueret super terram; et non pluit, annos tres, & menses sex. Et rursus orauit, & calum dedit pluuiam, & terra dedit fructum suum.* En ubertas soli, & pluuiæ. Quid multis? *Oratio* parit sapientiam & intellectum. Iacobi 1. *sterili utero fecunditatem impertit: Genesis 15. eruit à probro, & morte; Daniel 13. placat iratum Deum: Exod. 32. Cælum & Paradisum aperit: Luce 23. Denique nihil ita arduum, nihil tam difficile; quod per Orationem, aut factum non sit, aut certè fieri non possit. Hæc fieri oratione potuerunt: non poterunt profligari Spiritus Dæmoniorum?*

Quòd verò plurimum valeat ad *Dæmones abigendos, & ex-* 7.
igendos, hæc Domini docet oratio: *Hoc genus Dæmoniorum non eijctur nisi Oratione & ieiunio*, Matthæi 17. Quid hæc apertius? quid disertius dici potest? quid accommodatius ad rem præsentem afferre?

De vero enim Dæmonio erat Domini sermo. Illud Apostoli 8.
eijcere nequibant. eiecerat Dominus, ad preces parentes filij, qui

torquebatur. Apostolis seiscitantibus, cur non potuerint eiicere, qui & facultatem eiiciendi acceperunt; & Dæmonia, iam multa eiicissent, respondetur: *Hoc genus Dæmoniorum non eiicitur, nisi in ieiunio & Oratione.*

9. Sic de vera Oratione Dominus loqui intelligendus est. Hoc primò ipsa vox, *oratio*, insinuat, quæ per se sumpta, non nisi mentis in Deum eleuationem significat, tum inde manifestum est, quod multus in *Oratione* fuerit Dominus: (Lucæ 6.) & idcirco Dæmonium eiicere potuerit: Apostoli, qui minus in *oratione* fuerunt frequentes (quemadmodum de ipsis, Domino obiiciebant Pharisæi, Lucæ 5.) eiicere nequibant.

10. Verum enim uerò in quo nos maximum præsidium ponimus, leue fortè quidam, in nostra causa, existimant: propterea quod non de Dæmonibus *ex locis* exigendis, sed *ex corporibus humanis* expellendis, Dominus loquatur. Deinde quod *certum* quoddam Dæmoniorum genus nominet, quod *Oratione* pellatur: ut ob id *Oratio communis quædam machina*, contra omnes Spiritus dici non debeat. Accedit tertium, quod non minus præsidij in *Ieiunio* ponat, quàm *oratione* (vtrunque enim coniungit) ut idcirco vel dici debeat æquè, *orationem & Ieiunium* valere ad Dæmones locis profligandos; vel non valere *orationem*.

11. Triab his tribus argumentis quæruntur; ad quæ, ubi breuiter responsum fuerit, Caput concludemus. Primum est, An Domini sententia demonstrari possit, Dæmones *non ex hominibus tantum, verùm etiam locis infestis* oratione proscribi. Secundum, An *oratio* ad omnes Spiritus profligandos valeat; an ad aliquos tantum. Tertium, cur *potius orationi* tribuamus exilium atque proscriptionem Spirituum Dæmoniorum, quàm *Ieiunio*; cum orationi Dominus *Ieiunium* coniunxerit, & vtriusq; pares esse vires insinuet,

12. Potestne igitur Domini sententia doceri, etiam locis, & non tantum hominibus per *Orationem* proscribi Dæmones? *Potest omnino*. quamuis enim de solo hominem inhabitante Dæmonio sermo sit; alia tamen, quæ loca infestant, non excludit. Hoc primùm inde clarum est, quod *Oratione* docuerit, *omnia* obtineri possit: tum deinde ex illo, quod non ita locis, quæ infesta reddunt; sicut hominibus, quos obsident, videantur coniuncta atq; vnita, ut idcirco difficilius multò homines, quàm loca relinquunt. deniq; propterea, quod etiam in hominibus sint, veluti in quibusdam locis; ut ob id, si doceatur, *oratione ex hominibus eiici*, hoc ipso demonstratum sit, *oratione locis pelli posse.*

sic

Sic ad omnes Dæmoniorum Spiritus profligandos valet oratio. 13.
 Esto vnus generis Dominus meminerit: sed illud tale fuit, vt cætera omnia oratione in fugam conuerti, certum sit, si demonstratum sit hoc oratione pelli. Quomodo verò? quia quod oratione docetur profligari, cæteris omnibus onerosius est, & difficilior. Eiciebant passim Discipuli Christi Spiritus verbo, & nomine Domini inuocato: verum ad hoc Dæmonium nomen Domini inuocatum non sufficiebat: aliæ pro hoc expugnando erant necessariæ machine, Oratio atq; Ieiunium Nunc hinc argumetur. Si quod difficillimè pellitur Dæmonium, oratione pelli potest; poterit pelli quodcumq; cuius vires sunt inferiores. At pellitur oratione, quod difficillimè pellitur. Poterit igitur quodcumq; aliud Dæmoniorum genus.

Cur verò orationi, non Ieiunio Spirituum profligationem tribuimus? (Ad hoc plurima essent dicenda. Nos pro instituti, & lociratione, multa paucis. Primum est. Ieiunij hinc etiam vires magnas esse. Alterum non Ieiunium tantum, sed & Eleemosynas, & alia pietatis Christianæ exercitia posse permultum. Tertium, hæc per se ad Dæmones profligandos non valere. Quartum per se valere orationem. Quintum, orationi potissimum tribuisse Dæmonum eiectionem Dominum. Sextum adiunxisse Ieiunium, quod hoc, vt mens ad Deum per orationem veniat, efficiat. 14.

Primum insinuat declarant, quæ pro Ieiunij commendatione, 15.
 partim à sacris literis, partim in sanctis Patribus, reperiuntur. docent enim peccata ne committantur, impedire: commissa expiare: ad paradysum, vnde propter violatum Ieiunium, expulsi fueramus, reditum præstare: mentem ad Deum eleuare: pro meritis supplicia redimere: independentes clades arcere: magna Dei beneficia impetrare: sanitati demum vtriusque hominis plurimum conferre. Omnia hæc breui oratione complexus B. Hieronymus, Epist. ad Eustochium: *Medicinale Ieiunium, inquit, omnem auferit languorem, & omnem tribuit virtutem & gratiam.* Cæterum vim eius aduersus Dæmones disertè exprimit Athanasius lib. de Virginitate *Quisquis, inquit, immundo Spiritu vexatur, certum habere debet, Spiritus malos Ieiunio afflictos abscedere, vim Ieiunij metuentes.*

Sic de Eleemosyna præstantia dubium nullum est. Et hanc agnoscit, 16.
 qui in sacris literis mediocriter est versatus. Docet Tobias (cap. 4.) *Eleemosynam à monte liberare: peccata purgare; & non pati animam iræ in tenebras.* Idem Regius Propheta, Psal. 40. *Beatus, inquit, vir, qui intelligit super egenum & pauperem; indie mala liberabit eum Dominus. Dominus conseruabit eum, & vitificabit eum, & non tradet eum in animam inimicorū eius.* Docet Saluator ad cælestis gloriæ præmi-

um, per Eleemosynam perueniri: *Facite*, inquit, (Lucæ 16.) *vobis amicos de mammon iniquitatis; ut cum defeceritis, recipiant vos in aterna tabernacula.* Docet Salomon, præter hæc, etiam promouere bona externa, & fortunæ calibus obiecta. Notum est illud Proverb. 28. *Quid dat pauperi, non indigebit.*

17. *Nec parua sunt vires quorumcumq; pietatis Christianæ exercitiorum. Pietas*, inquit Apostolus (1. Timoth. 4.) *ad omnia utilis est.* Et Salomon (Sapient. 3.) *Bonorum laborum gloriosus est fructus.* Non ignorarunt has Ezechias Rex, atque item sanctissimus Paulus: vnde ille in extremo vitæ periculo constitutus, ausus est dicere: *Obsecro Domine, memento quaeso, quomodo ambulauerim coram te, in veritate, & corde perfecto,* (4. Reg. 20.) Hic verò: *Bonum certamen certavi, cursum consummaui, fidem seruaui. In reliquo reposita est mihi corona iustitiæ, quam reddet mihi Dominus, in illa die. iustus Iudex: non solum autem mihi, sed & ijs, qui diligunt aduentum eius.* 2. Timoth. 4.

18. *Quod verò tertio loco dicebamus, opera hæc ad demones profligandos instituta non esse, nec per se ed tendere, dubium non est.* Ieiunium corporis afflictioni seruit, & vt Spiritui caro subiciatur, institutum est: Eleemosyna ad proximi miseriam subleuandam facit. Reliqua pietatis exercitia ad futuræ vitæ gaudia obtinenda conferunt. At *Oratio per se valet ad profligandos Demones.* Ipsam generale quoddam mortalium voluit esse præsidium Deus Opt. Max. ad omnia omnino bona obtinenda: ad omnia omnino mala propulsanda, etiam immundorum Spirituum molestias: quem admodum, quam Dominus orandi formam reliquit, quæque ab ipso, quod *Dominica* dicatur, nomen obtinuit, egregiè demonstrat & explicat.

19. *Quòd Orationi potissimum Dominus Demonum eiectionem tribuat,* multis hoc loco ostendit doctissimus Tostatus Abulensis. Nec de hoc dubitat, qui & *Orationis vires agnoscit: & quid ieiunium orationi coniunctum efficiat, attendit.*

20. *Denique Orationem Ieiunio iuuari cui dubium?* Nonne duæ eius alæ? altera, qua cælum conscendit, & ad Dei conspectum peruenit; altera, qua à Deo, quod postulat, obtinet? Et ad illud iuuat Ieiunium: ad hoc Eleemosyna. Vt optimè dixisse credendum sit B. Chrysostomum, quando hom. 71. ad Populum, *orantem leuem vocat & alatum.*

21. *Sed tamen Eleemosyna Dominus non meminit; nec aliorum pietatis operum: propterea; quod non ita cum Oratione coniuncta sint, nec tanta ipsorum ad bene orandum necessitas; quanta Ieiunij. omnino ne-*

no necesse est, vt per orationem mens in Deum eleuetur; ad quod iuuat Ieiunium: vt verò, quod petit, obtineat (ad quod profunt pietatis opera) necesse non est.

CAP. LXVII.

De reliquiarum vsu in profligandis Dæmonibus, quas que ob causas Dæmones Reliquias non sustineant.

Nam omnium propemodum tam Catholicorum, quam Hæreticorum sententia est, Dæmones Reliquias Sanctorum fugere. Ex Hæreticis, post alios, hoc admittunt Magdeburgenses Centuria 4 cap. 13. col. 1446. Pro Catholicis sunt Hieronymus & Chrysostomus: Hieronymus lib. contra Vigilantium: Tu, inquit, (Dæmonem alloquitur, qui per os Vigilantij Reliquias Sanctorum vilissimum puluerem appellauerat) saepe vilissimo hoc tortus es puluere. Chrysostomus docet eos fugere, quemadmodum fures, qui fugam capessunt, si quando in suppellectilem incidunt regiam. Verba eius hæc sunt, homilia septima, de septem Machab. Vt audaces latronum duces, siue impij sepulchrorum effossores, si fortè, dum pradas agunt, aut spolia capienda conquirunt, in arana vel ornamenta Imperatoris incurrerint, quamlibet cupidi pradarum, tamen agnitis Regis insignibus deterrantur, vt fugiant, nec comminus accedere, vel attingere audeant: ita profecto & Dæmones, qui verè & latronum principes sunt & Magistri; vbi coronatorum Martyrum viderint corpora posita, longè illic à conspectu eorum pauidi fugiunt, & absiliunt.

Nec temerè tam hi, quam illi, in hanc opinionem venerunt. Exempla pro hac re tot sunt, & tam clara; vt omnino in luce meridiana cæcutire dicendus sit, qui hæc velit negare: neque primis tantum illa sunt temporibus data; sed nostris quoq;: & non ab iis conscripta, quorum fides suspecta fit; sed iis, de quorum fide dubitare parum honestum.

Ex multis aliquot produximus Disputatione de Dæmoniacis. hic contenti sumus semicinctijs & sudarijs D. Pauli; de quibus S. Lucas cap. 19. historix Apostolorum, in hunc modum: Virtutes non quasi libet faciebat Deus per manum Pauli, ita vt etiam super languidos deferrentur à corpore eius sudaria, & semicinctia; & recedebant ab ijs languores, & spiritus Nequam egrediebantur. Addimus sequens ex Theodoro, ipsius Theodoretij verbis: quod quemadmodum argumentum nostrum confirmat, ita pluribus locis, in hac Disputatione potest seruire. Execrandus, inquit, Marcio, multas

E c

spinas